

er et extraordinairt Tilfælde tilstede, at man nemlig ved den Fremgangsmaade, som Udvalget har foreslaaet, kan vente at faae virkelig endelig afgjort de Udgifter, der have Hensyn til, hvad der forbruges i og ved Krigen, og, naar den ærede Rigsdagsmand i denne Anledning har bemærket, at det jo vilde være tilstrækkeligt, naar man blot bevilgede de Summer, som man kunde forudsee vilde falde i indeværende Finantsaar, og opsatte de øvrige til en Tillægsbevilling, saa maa jeg herved bemærke, at man derved vilde give Slip paa en anden Fordeel, som i mine Dine er af endnu større Bigtighed, idet nemlig Tillægsbevillingen først vilde kunne komme for, efterat Udgifterne allerede vare afholdte. Det er vistnok Noget, som for en Deel allerede nu er Tilfældet, men usikkert er det dog, at Rigsdagens Bevilling altid falder, inden Udgiften falder; nu er der ikke af Regjeringen indbragt noget Lovforslag om en Tillægsbevilling for Aaret 1851—52, Udvalget vilde ikke have faaet Tid til at formulere en saadan og faae den bragt igjennem begge Thing i den dertil levnede Tid, og altsaa have vi troet at gjøre rigtigst i at foretrække det mindre Onde for det større. Naar den ærede Rigsdagsmand iøvrigt har gjort opmærksom paa den Uregelmæssighed, som finder Sted med Hensyn til en Sum, som endnu henstaaer for Krigsministeriet til Udgift, og som er fra Aaret 1849 eller tildeels endog fra 1848, da maa Udvalget være aldeles enig med den ærede Rigsdagsmand i, at det er en vel lang Tid, at denne Sum saaledes har henstaaet til Disposition; vi troe ikke, at det lader sig forbinde med god Regnskabs- og Finantsorden, at slige Summer blive saaledes henstaaende til Dækelse af ældre Krav, og det viser sig jo ogsaa, at det ikke behøves. Vi vilde i den Tillægsbevilling, som her foreligger, finde, at der er ikke saa faa Summer opførte til Udbetaling, der ere fra tidligere Finantsaar, som Ministeriet har maattet afholde, fordi det var uafviselige Krav, som indløb paa Statskassen, imod hvilke man ikke kunde gjøre nogensomhelst grundet Indvending, og som altsaa maatte udbetales; men intet andet Ministerium har, saavidt mig bekjendt, nogen saadan Sum til sin Disposition, paa hvilken det uden videre

trækker. Udvalget har derfor ogsaa anseet det nødvendigt, at der sættes en Termin for den Sums Anvendelse, som Krigsministeriet saaledes endnu har staaende; men vi have paa den anden Side troet, at noget Saadant ikke vel kunde afgjøres uden i Overensstemmelse med Ministeriet selv, og jeg haaber ganske vist, at der mellem denne Sags 2den og 3die Behandling vil findes Leilighed til herom at komme til Enighed.

Nothe: Jeg vilde blot tillade mig at bemærke, at den ærede Ordfører selv har antydet den Vej, som man meget simpelt kunde være gaaet for at løse dette Spørgsmaal, nemlig ved at foreslaae en Tillægslov til den Finantslov for det kommende Aar, som nu er under Behandling, og det vilde vistnok ikke have været vanskeligt for det ærede Udvalg, med de Kræfter, det tæller i sin Midte, at gjøre Udkast til en saadan Lov, som kunde have været behandlet samtidigt med det foreliggende Lovforslag og vilde kunne have gaaet igjennem Thinget med den samme Lethed som dette, da det slet ikke vilde kunne komme til at berøre andre Spørgsmaal end dem, som allerede her ere under Forhandling, men kun vilde gaae ud paa en Deling af Summer, der i og for sig maatte være let at forestage, naar man derom var kommen overeens med Regjeringen.

Ordføreren: Jeg vil blot bemærke, at jeg ikke kan anerkjende, at der kan paahvise noget Udvalg nogen Forpligtelse i saa Henseende; jeg troer, at ved Love i det Hele, men især ved Lovene om Finantslove, maa Initiativet altid tages af Regjeringen.

Da ingen Flere begjærede Ordet, fik man til Afstemning, hvorved

1) At der i Udvalgets Forslag under Nr. 11 (I. d. B. 15.) sættes „50,000 Rbd.“ istedetfor „40,000 Rbd.“ forfaldes med 55 Stemmer mod 6.

2) Udvalgets Forslag under Nr. 11: § 9 sættes istedetfor 5,555,000 Rbd. nedstaaende 4,960,000 Rbd.